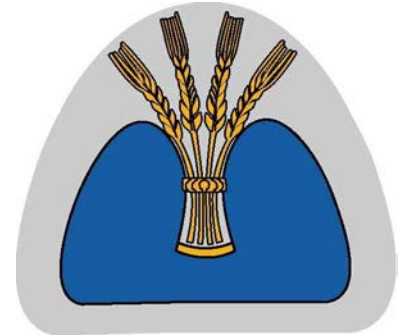

Vesilahden Junnilan kylän

MARTTILAT

Sukuseuran tiedotuslehti N:o 14-15 / 15.4.2015

Vastaava toimittaja: Veikko Karppi

Kairatie 2 as 12 33710 Tampere

p 0400 848 836 sähköposti: veikko.karppi@elisanet.fi

Tärkeää tietoa takakannessa

Jäsenmaksun 10 €, eräpäivä 30.4.2015. Muistathan maksaa.

Kevään 2015 stipendit jaossa. Esitykset hallituksen jäsenille 10.5.2015

Kesäretki 8.8.2015 Tampereelle. Kirjaa kalenteriisi

Kotisivuja luetaan: WWW.junnilanmarttilat.fi. Käyntejä on ollut 2527.

Sukukirjat nyt alennusmyynnissä. 10 € kirja. Kysy hallituksen jäseniltä.

Laukon valloittajat Pasi, kaksi tuntematonta (ei sukua) ja Ritva

Sukuseurojen tulisi unohtaa pönötys

Ihmiset ovat kiinnostuneita juuristaan. Suomessa on rekisteröityjä sukuseuroja noin 400 ja facebookin ”Harrastuksena sukututkimus” -ryhmässä yli kolme tuhatta jäsentä. Sukuseurojen kattojärjestönä toimii Sukuseurojen Keskusliitto. Sen pääsihteeri **Eine Kuismän** perää sukuseuroilta lisää panostusta monipuoliseen ohjelmaan ja nuoriin. Kansatieteen dosentti **Sanna Kaisa Spoofin** tekemässä tuoreessa sukuseuraselivityksessä yleisimmäksi huolenaiheeksi nousi lasten ja nuorten saaminen mukaan toimintaan. Pelkkä esitelmien kuunteleminen tai esi-isien haudoilla käynti ei riitä.

Marttilan sukuseura on tämän tiedostanut ja järjestänyt vuosittain joko sukutapaamisen tai kesäretken ja panostanut nuoriin jakamalla vuosittain stipendin kahdelle – kolmelle koulunsa päättäneelle. Jotain mahtuisi vielä mukaan. Mitä se on? Ideoita kaivataan. Tulevaisuudelle on haasteita.

Sydäntalven maltilliset pakkaspäivät ovat suosineet terveyttä edistävää kuntoilua. Suksi on luistanut mäessä ja tasamaalla. Jäätäkin on ollut sopivasti luistimien alle, sairaalauutisten mukaan ehkä liikaakin. Pahimpina päivinä pelti on rytissyt ja käsiä ja jalkoja kipsattu oikein urakalla.

Päivän puheenaiheeksi on noussut terveydenhoidon kustannukset. ”Ketä kannattaa hoitaa” kysyttiin Aamulehden etusivulla 8.2.2015.

Vastauksissa lasten ja nuorten hoito asetettiin etusijalle. Niistä ei voi säästää. Viinalla, tupakalla ja ylen-
syönnillä itsensä tuhoavat tulisi hoitaa vain kerran. Myös kalliit, tuskallista elämää jatkavat vanhusten hoidot pitäisi lopettaa. Olisi hyväksyttävä kuolema. Näin vastasi kansa lehdelle.

Urheiluvammojen toistuvista hoidosta kukaan ei puhunut mitään, vaikka aihetta laajasti tulkiten nekin ovat itse aiheutettuja.

Lääkärikoulutus tähtää maksimaaliseen omistautumiseen potilaan ongelmille, sanovat lääketieteen professorit. Hekin ovat kuitenkin sitä mieltä, että hoidon vaikuttavuuden arviointiin tulisi järjestelmällisesti panostaa. Terveydenhuoltomenojen leikkaustarve on vähintään miljardi euroa.

Aihe on minulle itselle hyvin läheinen. Sydämeni vaati korjausleikkauksen. Uudenvuoden aattona 2013 hiippaläppä ja aortan läppä korvattiin biologisilla varaosilla. Leikkaus oli vaikea ja yhteiskunnalle kallis. Aikaa kului, kun sisäisiä vuotoja ei tahdottu saada kuriin. Haavat jouduttiin avaamaan kaksi kertaa. Heräsin leikkauksen jälkeen tähän maailmaan teholla vasta tammikuun neljäntenä päivänä. Vajaatoiminen sydän oli flimmeri-rytmissä, enkä jaksanut nostaa edes lusikkaa tarjottimelta. Sairaalakerie jatkui koko kevään ja sukuseuran lehtikin jäi tekemättä.

Olisinko minä kuulunut siihen ryhmään, jota ei olisi kannattanut enää hoitaa. Ikää minulla sotien välissä syntyneellä on ja pidän ruuasta ja viinistä. En kuitenkaan tupakoi, enkä urheile.

Sairaanhoito tarvitsee Soten.

Sairaaloissa vietettyjen kahden kuukauden aikana tutustuin suomalaisen terveydenhoidon byrokraattisuuteen. Ihmiset olivat ystävällisiä, mutta siitä huolimatta tunsin itseni materiaaliksi eteenpäin työntävän koneen rattaissa. Sairasauto kuljetti Hatanppään ja keskussairaalan väliä, hoitohenkilöstö ympärilläni vaihtui ja hoitomappi kummassakin yksikössä kasvoi. Uusi lääkäri tiesi toista paremmin lääkityksen tarpeen, eikä tiedonkulku sairaaloiden välillä toiminut. Kuukauden kuluttua minulta kyseltiin, miksi olin sairaalaan tullut. Tieto leikkauksesta oli hautautunut tietokoneen kätköihin. Kenelläkään ei tuntunut olevan aikaa kaivaa sitä esiin.

Sairaalamaailma on yksi hierarkkisimmista yhteisöistä, kiteytti eräs Aamulehden lukija ajatuksensa. Siihen on helppo yhtyä. Sotea tarvitaan, mutta sen pitää vähentää byrokratiaa, ei lisätä, ja sen pitää palvella potilaita, ei politiikkaa. Odotamme maan tulevalta hallitukselta viisaita päätöksiä.

Veikko Karppi

Liisa Laaksonen

Siinä minä istuin esi-isieni kirkonpenkissä

Olin veljeni Sepon kanssa 1998 ajelulla Vesilahdessa. Kaakilanniemen tietä hiljalleen ajaessamme näimme hoidetun näköisen talon, jonka lähipellolla talon isäntä oli töissä. Pysähdyimme ja astuin autosta ulos. Talon isäntä tuli minua vastaan, tervehdimme ja kysyin tietääkö hän mitään Marttila -nimisestä talosta ja missä se on mahtanut sijaita? Isäntä kertoi, että hänen isänsä oli maininnut talon olleen vähän matkan päässä siitä paikasta, jossa seisomme ja että talosta oli jäljellä kivijalka. Saimme luvan käydä Kurikan talon pellon keskeltä kohoavalla, pensaikon peittämällä pienellä mäellä. Sillä paikalla Yrjö Tuomaanpojan isännöimä Junnilan kylän Marttilan talo oli sijainnut. Talosta meidän päiviimme oli säilynyt vain osa kivijalasta ja porraskivi, mutta ikaikainen näköala Pyhäjärvelle oli edelleen yhtä upea. Tuntui ihmeelliseltä seisoa näin lähellä 1700 -luvulla asuneiden esivanhempieni kotia.

Marttilan talon” raunioilla”

Kirkossa

Sukuseuran ensimmäisessä kokoontumisessa 3.8.2002 olimme Vesilahden kirkossa ja silloin istuin miesten puolen Marttilan penkissä. Ihmettelin, kun oikealla ja vasemmalla puolella oli saarnastuolit. Papilta sain selityksen. Oikeanpuoleinen oli lukkaria varten. Siihen aikaan ei kirkossa ollut urkuja. Lukkarin piti laulaa kovaa ja olla näkyvillä, että seurakunta kuuli esilaulajan laulun.

Unilukkareita

Taas mielikuvani laukkasi sukututkimukseen. Yrjö Tuomaanpojan ja Kaisa Simontyttären pojan Juho Yrjönpojan ja tämän vaimon Liisa Mikontyttären poika, Antti, oli naimisissa Ulrika Tallgrenin kanssa. Ulrikan isä, Tuomas Tallgren, oli Vesilahden unilukkari ja koulutuksen saanut pitäjän räätäli.

Ulrikan äiti oli Sara Berg. Tämän isä, Carl Berg oli myös Vesilahden lukkari. Arvelen, että myös Carlen isä, Anders Berg, toimi lukkarina Vesilahden seurakunnassa.

Vesilahden kirkko 2014. Oppaan takana lukkarin ”saarnastuoli”.

Kirkkohistoriaa

Vuoden 1839 laaditun Vesilahden kirkon penkkijärjestyksen mukaan isolla käytävällä oli 34 penkkiriviä. (Vesilahden historia, sivut 531 – 533).

Miesten puolen penkkijako oli seuraava:

1. Laukon ja Tottijärven isännät ja vähintään kapteenin arvoiset virka- ja palvelumiehet.
2. Alemmat upseerit ja heidän arvoisensa virkamiehet.
3. Ylioppilaat, säätyläisten pojat ja aliupseerit.
4. Kirkkoväärti. Anian Heikkilä, Suomelan ja Rautialan rusthollit, Kouvan, Kalstilan, Erkkilän ja Iloisten puustellin haltijat, Palhon Jaakkola, Hakkilan Hakkinen ja Sorvan Uotila.
5. Sonna Hakinmäki, Parta, Söyrinki, Anian Äijälä, Honkki, Sarkkilan Heikkilä, Mantereen Mattila, Marttila ja Sorvan Heikkilä
6. Tanska, Heinutsuon Marttila, **Junnilan Marttila**, Ryödi, Siira, Pöyhölän Jutila, Heinutsuon Eskola, j.n.e.

14. Laaja, Mulli **Kässä**, Ala-Tomtila, Leipola, melkki j.n.e.

Naisten puolella vasemmalla istuivat vastaavien talojen emännät, lesket ja tyttäret

Istuin yhdeksännellä penkillä miesten puolella ja tuijotin kuudetta penkkiriviä ”lumoutuneesti”. Hyvä, että jotenkin keskittäydyin kuuntelemaan papin puhetta. Vieressäni istui Irma Lahtinen ja tietenkin minun piti kertoa hänellekin huomioni esi-isiemme istumapaikasta ja lukkarin tuolista.

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Poikkeuksellisesti tätä kirjoittaessani lumet ovat jo hävinneet maisemasta ja lyhyt talvi kääntymässä kohti kesää. Sukuseuran toiminnalle nuo vuodenaikojen vaihtelut eivät juuri muutosta tuo.

Sukuseuran hallitus on kokoontunut viime vuonna kolme kertaa ja kovasti on yritetty toimintaa kehittää. Keskeinen haasteemme on kuitenkin tuo osallistumisasteen nostaminen ja erityisesti nuorten mukaan saaminen. Kesäretket ovat saaneet myönteisen vastaanoton. Viime kesän kesäretki suunnattiin sukumme rintamaille Vesilahteen, jossa pääsimme tutustumaan historiallisiin kohteisiin kuten, Kaakilan Linnankallioon, jossa Kirmukarmu joukkoineen asusteli, Vesilahden kirkkoon ja vanhaan Pappilaan sekä Laukon kartanoon. Tulevana kesänä kesäretki tehdään Tampereelle, jossa tutustutaan Finlaysonin alueen museoihin ja museokeskus Vapriikki nähtävyyksiin. Kaikki joukolla mukaan retkelle.

Tätä lukiessanne olette jälleen saaneet käsiinne sukuseuran lehden, jonka valmiiksi saaminen on iso asia ja siitä kiitos lankeaa Veikko Karpille, joka palasi suoraan sairausvuoteelta toimittajaksi ja on taas loihtinut meille runsaan paketin tietoa hienojen valokuvien kera.

Huhtikuussa käymme eduskuntavaaleihin ja vastuuntuntoisina ihmisinä käymme äänestämässä ja toivomme, että saamme maahan sellaisen hallituksen, joka kykenee tekemään vastuullisia päätöksiä. Sitä odotellessa toivon kaikille oikein hyvää kesää ja tapaamista kesäretken yhteydessä elokuussa.

Terveisin

Harri Uusi-Rajasalo
puheenjohtaja

Stipendit

Hallitus myönsi 2013 kaksi viidenkymmenen euron suuruista stipendiä:

Eero Pekkala (15, Marian sukuhaara)

Tampereen Takahuhdin koulussa peruskoulututkinnon suorittanut Eero paransi äitinsä kuoleman tuottaman trauman jälkeen viimeisenä kouluvuotenaan merkittävästi arvosanojaan.

Aleksi Leinonen (18, Kirstin sukuhaara)

Aleksis valmistuu ylioppilaaksi Tampereen Sammon keskuslukiossa. Luotettava, tunnollinen ja ahkera Aleksi on musikaalisesti lahjakas. Hän on soittanut akustista kitaraa pikkupojasta asti. Matemaattisesti lahjakkaana hän hakee opiskelemaan Tampereen teknilliseen yliopistoon.

Hallitus myönsi 2014 kolme viidenkymmenen euron suuruista stipendiä:

Andrea Mäkelä (15, Matin sukuhaara)

Kaarinaassa, Pispalanlähteen koulussa peruskoulun tutkinnon suorittanut Andrea oli keskiarvolla 9,6 koulunsa paras oppilas. Andrea on asettanut jatkokoulutuksen ykkösvaihtoehdoksi Turun klassillisen lukion ja haluaisi ylioppilastutkinnon jälkeen jatkaa opiskelua arkkitehdiksi tai juristiksi.

Salla Saikkonen (19, Matin sukuhaara)

Salla suoritti Amerikassa vietetyn vaihto-oppilasvuoden jälkeen keväällä 2014 ylioppilastutkinnon Tampereen yhteiskoulun lukiossa. Kesällä oli vuorossa matkaopaskurssi Kreetalla ja syksyllä alkoivat kasvatustieteen opinnot Tampereen yliopistossa. Lasten parissa työskentelystä pitävän Sallan tavoitteena on valmistua peruskoulun opettajaksi.

Salla haluaa lehden välityksellä kiittää Sukuseuraa saamastaan stipendistä.

Taru Tanni (19, Marian sukuhaara)

Keväällä 2014 Vesilahden Junnilan kylän Marttilan sukuseura antoi minulle 50 euron stipendin lukio-opintojen suorittamisesta Tampereen normaalikoulun lukiossa. Stipendi oli oikein mukava yllätys, ja haluankin kiittää sukuseuraa stipendin antamisesta. Kiitoksia paljon!

KIRMUKARMU JA MUITA VESILAHDEN IHMEITÄ SUKUSEURAN PERUUTUSMATKALLA

Elokuulta kesäkuulle siirretty perinteinen kesäretki rikkoi perinteitä.

Hirvet vartioivat retkeläisiä Laukossa 14.6.2014

Kirmukarmu oli Vesilahdessa asunut sotapäällikkö johon liittyy paljon kansantarinoita. Hänen kävi sotaretkillä Novgorodissa ja vainosi kristittyjä. Hunnun Herra, rauhanomainen kristinuskon levittäjä, oli yksi hänen vihollisistaan. Kirmukarmu sidotutti Hunnun Herran puuhun, ja jätti tämän kuolemaan. Hunnun herra ei kuitenkaan Kirmukarmun ihmetykseksi kuollut, van pakeni, mutta jäi kiinni ja Kirmukarmu repi häneltä kädet irti. Paikalliset kuitenkin sitoivat käsien tyngät ja pelastivat Hunnun Herran.

Tämän tarinan ja paljon muuta oppaamme Tuula Tuominen, Marttiloita hänkin, kertoi sukuseuran kesäretkellä.

Päivääniemen kalmistoalueen katsastettuaamme, jatkoimme Kirmukarmun sotajoukkoon kuulunen Uljas-Urtin **Kaakilanniemen**.

Poikkiesimme katsomassa Marttilan talon nurkkakiveä ja jatkoimme kapeaa metsätietä niemen kärkeen rautakautiselle pakovuorelle.

Osa joukosta kiipesi polkua ylös kalliolle, huonompijalkaiset jäivät kuljettajan kanssa ihmettelemään, miten linja-auto käännetään kapealla tiellä. Eihän se onnistunut, ja niin arviolta kilometrin paluumatka tehtiin peruuttamalla.

Vesilahden **vanhassa pappilassa** meitä odotti kirkkoherra Harri Henttinen. Mielenkiintoisen esityksen jälkeen pääsimme tutustumaan 1871 rakennettuun pappilaan ja **Oiva Paloheimon** taiteilijakotiin. Oiva Paloheimo asui pappilan pihapiirissä, entisessä apupapin asunnossa.

Pappilan jälkeen oli tietenkin poikettava **kirkossa** ja kirkon sakastin museossa. Harri Henttisellä oli meille aikaa.

Runsaan lounaan söimme **Maatilamatkailu Ala - Orvolan** noutopöydästä, ja ihmettelimme navetan edustalla pedikyristin järeää työskentelyä. Lehmärouvalta leikattiin kynnet.

Viimeinen tutustumiskohteemme oli **Laukon kartano**, johon meidät tutustutti rouva Leena Lagerstam.

Oiva Paloheimon taiteilijakoti vanhan pappilan pihapiirissä

Risto Tienari

SISÄMINISTERIÖN ENTISEN KEHITYSJOHTAJAN MUISTELUJA

Taustani

Olen **Maria Yrjöntyttären** jälkeläisiä. Äitini oli **Kerttu Tienari** (1908). Tämän äiti oli **Mathilda Hahti** (1882) ja tämän äiti **Katarina Adolfintytär** (1846). Katariina oli **Eeva Juhontyttären** (1823) tytär. Eevan isä oli Maria Yrjöntyttären poika,

Juho Matinpöika (1801).

En tavannut koskaan isoäitiäni Mathildaa. Äitini oli vasta kaksikymmentävuotias, kun isoäitini kuoli. Isäni, **Artturi Tienari**, on lähtöisin Kurun Parkkuun kylästä. Tienarin talon vaiheita on myös tutkittu aina 1500 luvulle asti. Juureni ovat siis vankasti Pirkanmaalla. Synnyin ja kävin kouluni Tampereella. Sen jälkeinen elämäni onkin sitten ollut vaiherikasta. Opiskeltuani Kaupakorkeakoulussa ajautuin sattumien summana valtion virkamieheksi ensin Vaasan lääninhallitukseen, sitten Valtioneuvoston kansliaan ja lopulta Sisäministeriöön, josta jäin kymmenisen vuotta sitten eläkkeelle kehitysjohtajan virasta.

Vaiherikkaaksi virkaurani muodostui siksi, että työskentelin melkein kaksikymmentä vuotta eri tehtävissä ulkomailla. Onkohan tämä vaihtelunhalu ja pyrky kansainvälisiin tehtäviin turvallisen virkapöydän äärestä johtunut siitä, että jo pienenä olin sotalapsena Ruotsissa, tosin äitini kanssa. Äiti oli töissä piikana maatalossa ja siskoni muissa perheissä. Armeijan jälkeen ajoin kuorma-autoa vuoden aja Ruotsissa ennen opintojen aloittamista. Opin ruotsin kielen käytön työelämässä. Se on ollut myöhemmin hyödyllinen ikkuna muihin kieliin. Ruotsalainen, tasa-arvoinen ja toimiva yhteiskunta onkin sen jälkeen ollut minulle jonkinlainen esikuva.

POHJOISMAAT

Suomi oli 60- ja 70-luvuilla ja vielä 80-luvullakin kansainvälisestä kanssakäymisestä varsin sivussa

oleva maa. Pohjoismainen yhteistyö oli niitä ainoita henkireikiä. Suomi painotti sen tärkeyttä erityisesti Neuvostoliitto -yhteyksien läntisenä tasapainottajana. Tätä tosin ei avoimesti sanottu.

Ensimmäinen ulkomaan pestini oli **Pohjoismaiden ministerineuvoston** sihteeristössä **Osllossa 1977- 1980**. Toimin aluepolitiikasta vastaavana virkamiehenä. Kaikki Pohjoismaat tehostivat näihin aikoihin kansallisia aluepoliittisia sat-sauksiaan, koska kaikissa maissa voimakas sisäinen muuttoliike oli koettu ongelmaksi. Otimme toisiltamme opiksi ja jopa yhteen sovitimme monia menettelyjä. Konkreettinen yhteistyö maiden välisillä raja-alueilla oli myös tärkeää, jotta mm pohjoismaiset työmarkkinat toimisivat tarkoituksenmukaisella tavalla ja hyödyntäisivät taloudellisesti olemassa olevaa palvelukapasiteettia. Suomelle Pohjoiskalotti- ja Saaristomeriyhteistyö olivat monessa mielessä hyvin hyödyllistä.

Toinen pestini liittyi myös **Pohjoismaiseen** yhteistyöhön. Olin em. sihteeristössä vv. **1986-1992** osastopäällikkönä nyt **Kööpenhaminassa**, johon sihteeristö oli juuri siirretty. Tänä aikana tapahtui useita huomattavia tapahtumia: Tshernobylin ydinonnettomuus, Neuvostoliiton hajoaminen ja Pohjoismaiden uudelleen asennoituminen eurooppalaiseen yhdentymiseen. Samaan aikaan suhtautuminen Pohjoismaiseen yhteistyöhön alkoi muuttua, joka ilmeni kriittisenä suhtautumisena yhteistyön rahoitukseen. Haluttiin säästää. Se merkitsi yhteistyön rationalisointia ja eräissä tapauksissa jopa alasajoa: Eräitä instituutteja jopa lopetettiin.

Jouduin kaikkien em. asioiden kanssa tekemisiin. Ydin onnettomuuksien varalta luotiin uudet tiedonvaihtosopimukset. Tietohan oli kulkenut Tshernobylin onnettomuudesta jopa pohjoismaiden välillä huonosti. Onnettomuuden vaikutusten selvittämisessä yhteistyö oli välttämätöntä.

Pohjoismaat pyrkivät auttamaan Baltian maita sopeutumaan uuteen tilanteeseen. Luotiin erilaisia stipendi- ja koulutusjärjestelmiä yhteisesti ja muutenkin näitä maita tuettiin monin tavoin. Kun muut maat mainostivat tätä tehokkaasti, me

olimme hiljaa. Tuli sellainen kuva, että Suomi oli asiassa hyvin passiivinen, vaikka totuus oli aivan toinen.

Euroopan Yhteisön menettelytavat ja hallinto alkoivat jo tässä vaiheessa kiinnostaa Pohjoismaita. Tanska oli jo jäsen. Oli luonnollista, että Pohjoismaista yhteistyötä haluttiin käyttää tiedon lisäämiseksi näistä asioista. Tätä pyrittiinkin mahdollisimman tehokkaasti tekemään.

SUOMI

Suomeen palattuani jouduin keskelle **EU-jäsenyysprosessia**. Sain vastuualueekseni aluepolitiikan, joka oli maatalouden jälkeen rahoituskellisesti suurin sektori. Jäsenyyteen valmistautuminen ja itse jäsenyysneuvottelut olivat hallinnolle raskas prosessi. Väitän, että onnistuimme aika hyvin. Olihan Suomi rahoituskellisesti aika pitkään ns. nettosaaja EU:n budjetista. Saimme rahaa enemmän kuin maksoimme.

EU JA BRYSSSEL

Seuraava vaihe urallani oli **Bryssel**. Olin **Suomen EU-edustustossa** aluepolitiikasta vastaavana virkamiehenä vv. 1996- 2000. Nämä olivat ensimmäiset jäsenyysvuodet ja kaudelle osui myös Suomen ensimmäinen puheenjohtajuus. Silloin valmisteltiin uuden kauden rahoituskehys. Se on aina hirmuinen kädenvääntö jäsenmaiden kesken. EU:n aluepolitiikka on aina yksi vaikeimmista asioista. Suomelle asia on aina kiusallinen, koska yleensä haluamme säästää yhteistä rahoitusta, mutta aluepolitiikkaan haluamme riittävästi resursseja, koska olemme siinä enemmän saamapuolella.

Tässä vaiheessa alkoi takki olla jo aika tyhjä. Uuden lähdön tekeminen Suomen hallinnossa tuntui työläältä. Kuin taivaan lahjana minulle avautui mahdollisuus hyödyntää keräämääni kokemusta ja asiantuntemusta muissa maissa. Ensi vaiheessa **Baltian maat** pyrkivät EU:n jäseniksi ja sitten **Bulgaria** ja **Romania**.

LIETTUA JA ROMANIA

Suomella oli hyvä maine uutena jäsenmaana. Olimme hoitaneet velvoitteemme asianmukaisesti. Asiantuntijaprojekteja tuli yleiseen hakuun ja

kilpailuun jäsenmaille. Maat olivat näistä kiinnostuneita, koska EU:n komissio rahoitti niitä aika runsaalla kädellä. Siitä hyötyi sekä ao. asiantuntija että kotiministeriö. Suomi sai vastatakseen Liettuan aluepolitiikkaa koskevan osan ja myöhemmin Romanian osion yhdessä brittien kanssa. Romaniahan on iso ma, joten aluepolitiikan rahoitus on varsin massiivinen.

Osallistuin molempiin hankkeisiin Vietin virkaurani loppuaikojana **Liettuan Vlnassa** ja **Romanian Bukarestissa**, missä kului ensimmäinen eläkevuosikin. Työ oli mielenkiintoista ja intensiivistä. Osallistuin kummassakin maassa jäsenyysneuvottelujen valmisteluun ja kummankin maan ohjelmatyöhön. EU:n rakennerahastojen rahoitus kohdennetaan erityisten, varsin yksityiskohtaisten ohjelmien mukaan. Niitä varten on tarkat ohjeet EU:n rakennerahastosäädöksissä. Tämä työ oli normaalia virkamiesväentämistä ja työn onnistuminen riippui siitä, kuinka hyvät ja luottamukselliset välit sai luotua paikallisiin kolleegoihin. Minulle oli suuri yllätys kuinka fiksua ja koulutettua väkeä kummassakin maassa oli saatu rekrytoitua näihin hommiin. Jäsenyysneuvotteluihin varautumista varten organisoimme erilaisia koulutustilaisuuksia ja valmistelimme eri tilanteisiin sopivia manuaaleja. Kummankin maan kohdalla prosessi vietiin kunnialla päätökseen. Olen vakuuttunut siitä, että kumpikin maa löytää tiensä EU:n jäsenenä ja ratkaisee monet vielä nytkin hiertävät ongelmansa.

Yllätys oli, kuinka hyvin vaimoni ja minä viihdyimme kummassakin kaupungissa. Vapaa-aikamme käytimme tutustumiseen molempiin maihin. Kumpikin on vanhoja sivistysmaita. Romanissa on vieläkin nähtävissä antiikin Kreikan ja Rooman vallan vaikutukset. Toisaalta ei voi olla huomaamatta kommunismin ajan yhä edelleen vaikuttavat negatiiviset piirteet. Varsinkin Romaniassa ne ovat paremmin havaittavissa. Ihmiset eivät luota toisiinsa. Se näkyi selvästi työpaikalla.

Urani on ollut aikamoista kiertolaisen elämää. En olisi selvinnyt siitä ilman vaimoni Katin panosta. Hänestä on tullut varsinainen uusiin maihin ja olosuhteisiin sopeutumisen ekspertti.

”Saa nährä, kumpi voittaa, me vai tyäläiset, sanoi Finlaysonin portinvartija suurlakon aikana.
KESÄRETKI 2015 tehdään Tampereelle

Tästä portista alkaa sukuseuran kesäretki lauantaina 8.8.2015.

Kokoonnumme Tampereen Vanhan kirkon edessä klo 10.00 ja lähdemme kävellen opastetulle kirrokselle ensin Finlaysonin vanhalle tehdasalueelle ja jatkamme lokakuussa 2012 avattua uutta Palatsinsilta Tammerkosken yli Vapriikin museokeskukseen.

Päivän ohjelma:

10.00 Kokooneminen Tampereen Vanhan kirkon edustalla
10.30 Työväenmuseo Werstas ja Höyry- ja Tekstiilimuseo; opastus
12.30 lounas Museoravintola Valssin noutopöydästä
14.00 Suomalaisten Pyhiinvaellukset keskiajalla; opastus
Pyhiinvaelluksen jälkeen voi samalla lipulla tutustua muihin Vapriikin näyttelyihin.

Ilmoittautuminen viimeistään 25.7.2015:

- Taina Wahlman p: 0500121 647,
tainawahlman@gmail.com
- Liisa Löyttyniemi p: 050 561 1166,
liisa.loyttyniemi@bt-yhtyma.fi

Osanottomaksu, 30 € maksetaan 30.7.2015 (ellei toisin sovita) mennessä tilille: FI96 4510 7620 0300 72 Hinta sisältää sisäänpääsymaksut, lounaan noutopöydästä ja opastukset. Hallitus pidättää oikeuden ohjelman muutokseen.

Hyvät kävelykengät jalkaan!

STIPENDIT HAUSSA

Haluatko muistaa koulunsa lopettavaa sukumme nuorta stipendillä? Tee vapaamuotoinen esitys hallitukselle 10.5.2015 mennessä jollekin hallituksen jäsenistä tai ”toimitukseen” veikko.karppi@elisanet.fi.

Saajan tilinumero	FI96 4510 7620 0300 72	TILISIIRTO	
Saaja	Junnilan kylän Marttilan sukuseura ry.	Jäsenmaksu 2015 / jäsen N:o _____	
Maksaja		Ilmoita jäsennumerosi (osoitetarrassa) kohdassa ”viesti” tai jäsenen nimi mikäli maksaja on eri henkilö kuin jäsen.	
		Ei viitenumeroa	
	Tiltä:	Eräpäivä 30.4.2015	€ 10,00